

Arrest

nr. 184 818 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaten P. VAN HOECKE en S. VAN ROSSEM, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 oktober 2014 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.10.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat er nog steeds een beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een eerder genomen beslissing inzake haar aanvraag 9bis. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Dergelijke procedures hebben geen schorsende werking en staan bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door haar raadsman in deze procedure teneinde haar belangen te laten behartigen.

Betrokkene haalt aan dat zij haar hele hebben en houden zou dienen achter te laten en dat zij daardoor haar bindingen met België zou moeten doorknippen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met de politionele of gerechtelijke overheden of niemand last zou bezorgen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij hier reeds geruime tijd zou verblijven, dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat zij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat zij tal van sociale bindingen zou hebben, dat zij zich zou hebben ingespannen om zich in te passen in de maatschappij, dat zij getracht zou hebben om zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij Nederlands zou geleerd hebben en dat zij tevens werkbereid zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op, *“Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel”.*

Verzoekster betoogt, na artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben aangehaald, als volgt:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip “overmacht”, standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Zo wordt gesteld dat aangehaalde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid behoren en derhalve niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Ter zake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve a priori uitgesloten zijn als mogelijke buitengewone omstandigheden.

Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten.

Door derhalve verzoeksters verblijf in België, haar integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd.

Ondertussen verblijft verzoekster reeds 16 jaar in België hetgeen een te lange termijn is om haar alsnog te verplichten naar haar land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoekster zich intussen in België gevestigd en is zij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoekster heeft al haar belangen in België en heeft amper nog enig contact met haar land van herkomst, zodat zij inmiddels België als haar thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaan vestigen, precies omdat zij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekster en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekster een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie.

Minstens werd de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de “gewone” procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de derde alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip “buitengewone omstandigheden” gelijk met “een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel”.

Op deze wijze wordt het begrip “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een “ernstig of moeilijk te herstellen nadeel” zou aantonen, doch wel “buitengewone omstandigheden”.

Verzoekster verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (RvS. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger en uit het schorsingscontentieux afkomstig criterium van het ernstig of moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

Derde onderdeel van het middel:

Bij zijn aanvraag haalde verzoekster als buitengewone omstandigheid ondermeer aan dat zij nog een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had (en heeft) lopen waardoor zij onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, aangezien zij bij afwezigheid haar belang bij deze procedure zou verliezen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep zou afwijzen wegens gebrek aan belang.

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat dit element niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, aangezien verzoekster zich door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen.

Los van het gegeven dat de beslissing om al dan niet in rechte te vertegenwoordigen een beslissing is die behoort tot de strikte domein van de geprivilegieerde relatie tussen een advocaat en zijn cliënt en waarin de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft tussen te komen, wordt uit het oog verloren dat verzoekster bij een terugkeer naar Nigeria, al was het maar voor een beperkte periode om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen, het vereiste belang bij de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou verliezen.

Het vereiste actueel karakter van het belang brengt immers met zich dat het belang voorhanden moet zijn, niet enkel op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift bij de Raad maar ook op het ogenblik waarop deze uitspraak zal doen over het beroep.

Een belang kan immers in de loop van de procedure teloorgaan, waardoor het beroep onontvankelijk wordt.

Dit is ondermeer het geval wanneer de bestreden beslissing haar volle uitwerking heeft gehad, en waardoor het beroep doelloos wordt.

De door het beroep bestreden beslissing betreft de beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag van verzoekster en waarbij haar het verblijf op het Belgisch grondgebied wordt ontzegd.

Indien verzoekster het Belgisch grondgebied verlaat, zal deze beslissing derhalve haar uitwerking hebben gehad en wordt het ingestelde beroep doelloos.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat het vereiste dat het belang dient te blijven bestaan gedurende de loop van het geding met zich brengt dat verzoekster, ook na het indienen van het verzoekschrift, blij moet geven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling in de procesgang.

Aangezien ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rechtstreeks briefwisseling kan voeren met de partijen teneinde alle inlichtingen omtrent het geschil te bekomen, kan op zinvolle wijze worden gesteld dat indien een partij niet op zulk een verzoek reageert, deze haar belang teloor zal zien gaan.

Nogal gemakkelijk wordt in de bestreden beslissing geopperd dat verzoekster de procedure via haar raadsman verder kan opvolgen, doch daarbij wordt eraan voorbij gegaan dat een terugkeer van verzoekster naar haar vaderland de communicatie met deze raadsman op ernstige wijze zal hypothekeren, zonet de facto onmogelijk maken, en een advocaat uiteraard steeds moet kunnen terugvallen op duidelijke en concrete instructies van zijn cliënt.

Het bestaan van zogenaamde moderne communicatiemiddelen doet hieraan geen afbreuk, nu verzoekster ingevolge de concrete omstandigheden waarin zij in Nigeria zal terechtkomen geen, minstens onvoldoende, toegang tot dergelijke communicatiemiddelen zal hebben.

Bovendien komt het niet toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken om voor te schrijven op welke wijze een advocaat met zijn cliënt dient te communiceren.

Verzoekster meent overigens ook het recht te hebben om in persoon voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verschijnen ter gelegenheid van de behandeling van haar beroep.

Het bestaan van een hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het ernstig risico op het verlies van belang bij terugkeer naar Nigeria, dient aldus wel degelijk te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verwerende partij op een duidelijke wijze motiveert aangaande de door verzoekster aangehaalde omstandigheden die naar haar oordeel buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarmee voldoet de verwerende partij aan haar formele motiveringsplicht ter zake. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch de formele motiveringsplicht noch het in het betoog aangehaalde evenredigheidsbeginsel vereisen dat ambtshalve nog "een afweging [dient] gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren". Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het middel verder wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]"

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.6. Met haar theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij voormeld begrip in concreto heeft toegepast op een wijze die onverenigbaar is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of dat voormelde beginselen van behoorlijk bestuur daadwerkelijk werden geschonden door de bestreden beslissing.

2.7. De bestreden beslissing stelt, *“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij hier reeds geruime tijd zou verblijven, dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat zij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat zij tal van sociale bindingen zou hebben, dat zij zich zou hebben ingespannen om zich in te passen in de maatschappij, dat zij getracht zou hebben om zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij Nederlands zou geleerd hebben en dat zij tevens werkbereid zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, niet overgaat tot het *“zonder meer en principieel aff[...]wijzen als irrelevant”* van de door haar aangehaalde elementen inzake haar verblijf en integratie. De door de verwerende partij gedane beoordeling is bovendien deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Derhalve drong zich geen verder onderzoek van deze elementen op. Verzoekster toont met haar theoretisch betoog inzake het begrip buitengewone omstandigheden niet aan waarom precies in haar geval er anders moest worden over geoordeeld.

2.8. Het feit dat in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van buitengewone omstandigheden, impliceert niet dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer hij van oordeel is dat elementen – die niet werden opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet – niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Hier anders over oordelen, zou betekenen dat verweerder alle aangehaalde elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet dient te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, wat geen steun vindt in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet betreffen omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit een lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingeroepen – geen uitstaans hebben met omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, doch er

veeleer op zijn gericht bepaalde elementen die reeds aan een onderzoek zijn onderworpen – of hadden kunnen zijn onderworpen indien zij tijdig werden opgeworpen – niet nogmaals te moeten onderzoeken. Deze lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet vindt tevens steun in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin als volgt werd gesteld: *“Verder is het ook de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat hierbij om elementen die aangehaald werden in het kader van de behandeling van een asielaanvraag om bescherming te krijgen op grond van de Conventie van Genève, of om de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen en die verworpen werden. Uiteraard spreekt het voor zich dat elementen die aangehaald werden in het kader van een asielaanvraag, maar wijzen op een zekere band met België of die niet weerhouden werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève of aan de criteria die voorzien zijn met betrekking tot de subsidiaire bescherming, eventueel wel weerhouden kunnen worden in het kader van een behandeling van een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9bis, nieuw van de wet. Hetzelfde geldt voor elementen waarover de asielinstanties niet bevoegd zijn te oordelen: een vreemdeling die ernstig ziek is, kan dan wel beantwoorden aan de criteria voorzien in het kader van subsidiaire bescherming, maar zijn asielaanvraag zal verworpen worden door de asielinstanties, aangezien de toepassing van artikel 9ter niet behoort tot hun bevoegdheidspakket. Verder zullen geen elementen weerhouden worden die reeds bekend waren op het ogenblik van de indiening van een asielaanvraag, maar die men om één of ander reden niet heeft ingeroepen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34). De interpretatie die verzoekster geeft aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vindt derhalve geen steun in de bewoordingen van deze wetsbepaling noch blijkt dat deze in lijn ligt met de bedoeling van de wetgever zoals deze blijkt uit de hierboven weergegeven passage van de memorie van toelichting.

2.9. Verzoekster somt ten slotte nog de elementen op die haar zaak kenmerken – die grotendeels een herhaling vormen van wat ze heeft aangehaald in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag – en is de overtuiging toegedaan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is maar met haar eigen visie op haar zaak kan zij de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.10. In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoekster in essentie dat de verwerende partij ten onrechte het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ gelijkstelt met “een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel” .

Verzoekster doelt op de volgende passage in de bestreden beslissing:

“Betrokkene haalt aan dat zij haar hele hebben en houden zou dienen achter te laten en dat zij daardoor haar bindingen met België zou moeten doorknippen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”.

De Raad stelt vast dat verzoekster voorbijgaat aan het feit dat zij in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag zelf deze bewoordingen gebruikt heeft, met name waar zij stelde: *“Indien verzoekster ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit haar een onoverkomelijk nadeel opleveren. Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, haar binden met België (sociaal, huur woning,..) zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizame opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekster en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds.”*

Door te stellen dat de tijdelijke scheiding met het Belgisch grondgebied geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, doet de gemachtigde niets anders dan te parafraseren wat verzoekster zelf in haar verblijfsaanvraag heeft aangehaald, en vervolgens daarop te antwoorden. In casu toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij de aangehaalde elementen heeft getoetst aan een veel strikter criterium dan het criterium van de buitengewone omstandigheden in artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet. Ook met het theoretisch betoog inzake het begrip “buitengewone omstandigheden” wordt geen miskennis van dit begrip uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in concreto aangetoond.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

2.11. De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene haalt aan dat er nog steeds een beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een eerder genomen beslissing inzake haar aanvraag 9bis. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Dergelijke procedures hebben geen schorsende werking en staan bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door haar raadsman in deze procedure teneinde haar belangen te laten behartigen.”*

Verzoekster is het niet eens met deze passage. Zij is van oordeel dat de verwerende partij een terrein betreedt van de geprivilegieerde relatie tussen een advocaat en zijn cliënten en dat ze indien ze het land verlaat haar belang bij deze procedure zal verliezen en het beroep zal worden verworpen.

2.12. Verzoekster specificeert geen details aangaande een nog hangend beroep bij de Raad tegen een eerder genomen beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar de Raad gaat ervan uit dat verzoekster beoogt te verwijzen naar het annulatieberoep dat zij op 20 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Bij arrest nr. 184 817 van 30 maart 2017 werd de afstand van geding vastgesteld in deze zaak. Verzoekster heeft derhalve geen belang meer bij haar kritiek tegen de in punt 2.11. bedoelde passage.

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA